

Arrest

nr. 84 564 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., R. E. (...) geboren te G.(...), op (in) (...) van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 23/2/10 , en verkreeg de E-kaart op 10/5/10 Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15 12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat de firma waar betrokkene een zelfstandige activiteit uitoefende op 28/1/11 failliet is verklaard Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe activiteit werd uitgebouwd Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15 12 1980)

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMVV om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15 12 1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoekster geeft vooreerst een theoretisch betoog en doet verder gelden dat het absoluut niet duidelijk is op welke criteria de verwerende partij zich steunt om tot het besluit te komen dat zij een onredelijke belasting zou zijn voor het sociale bijstandstelsel en op welke wijze de in de bestreden beslissing gehanteerde criteria geïnterpreteerd moeten worden, zodat de motivering onjuist is. Het is, zo betoogt verzoekster verder, heel onkies om haar eerst rechtmatig een E-kaart te geven en dan 2 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart afgenomen dient te worden omdat zij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel zou zijn. Hierdoor worden de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden. De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel bijna 2 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie verstaat zich niet met deze beginselen. Er is *in casu* immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie om een zodanig onverwachte en ingrijpende wijziging in verzoeksters toestand rechtens te verantwoorden. Dit druist rechtstreeks in tegen het rechtszekerheidsbeginsel. Van verzoekster werd intussen door de verwerende partij niks meer vereist, zij heeft geen enkele vraag ontvangen met betrekking tot haar documenten of haar verblijfsstatuut.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en naar artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), naar het feit dat betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige, zoals voorzien in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, naar het feit dat zij dus moet

worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar dat, aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon, verstrekt door het OCMW, zij ook niet voldoet aan deze voorwaarden. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat verzoekster daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Voorts, wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, dient erop gewezen dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch enkel kan nagaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

2.4. De bestreden beslissing behelst dat aan verzoeksters verblijfsrecht een einde wordt gesteld overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.5. Het staat niet ter discussie dat verzoekster tot een verblijf werd toegelaten als zelfstandige, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

2.6. Verzoekster verzet zich niet tegen het eerste motief van de bestreden beslissing, met name dat zij een aanvraag indiende tot verklaring van inschrijving als zelfstandige, doch niet meer als dusdanig kan worden beschouwd.

De verwerende partij heeft verder in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekster dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar dat, aangezien verzoeksters bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, verzoekster niet voldoet aan deze voorwaarden. Dit motief wordt evenmin door verzoekster betwist.

Verzoekster doet wel gelden dat conform artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet slechts een einde kan worden gesteld aan haar verblijfsrecht indien zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gelet op deze vaststellingen en de mogelijkheid die artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet biedt aan de verwerende partij om op elk moment na te gaan of verzoekster nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor het uitoefenen van haar verblijfsrecht kan zij niet worden bijgetreden waar zij stelt dat er geen ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om de bestreden beslissing te verantwoorden en dat het onkies zou zijn om de thans aangevochten akte te nemen bijna twee jaar nadat de E-kaart werd afgeleverd. Bovendien blijkt ook dat verzoekster zich steunt op een onvolledige lezing van de beslissing waar zij stelt dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel zou zijn. Daarbij komt nog dat artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat er enkel een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie die als zelfstandige tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten indien deze én niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden én een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Voormelde bepaling stelt duidelijk dat het verblijfsrecht van deze burger van de Unie kan beëindigd worden op grond van de enkele vaststelling dat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de voormelde wet bedoelde voorwaarden. De vaststelling dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk kan voorts enkel leiden tot een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voor de burgers van de Unie die zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat zij aantoonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, of omdat zij voldeden aan de voorwaarden om beschouwd te worden als student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoekster is geen student en betwist, zoals reeds gezegd, evenmin aan de voorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, nu deze ter beschikking worden gesteld door het OCMW. In die optiek moet de verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk worden beschouwd als een overtollig motief daar de vaststelling dat verzoekster niet (meer) voldoet aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet op zich volstaat om de bestreden beslissing te nemen, zodat het desgevallend gegrond bevinden van de grief die ertegen is gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en verzoekster geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster geen kennelijk onredelijk handelen, en al evenmin een handelen in strijd met de gegevens van het dossier of met miskennen van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel in hoofde van het bestuur aannemelijk heeft gemaakt.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS